

žica dobro došla, ker jih vpelje v hram čudovite pesniške umetnosti narodne, s katero se ponašajo po vsej pravici pred svetom ne samo Srbiji, ampak vsi Slaveni sploh. Da je pa vsak korak, ki nas seznanja z umotvori kakor naših slavenskih bratov, razvitju našega slovstva, naši mejsebnosti na korist, kdo bi to dvomil?

Iz srca smo tedaj g. izdajatelju hvaležni za njegov trud, tem bolj, ker so pesmi, ki nam jih je odbral, izmed najlepših srbskih narodnih pesmi tako po lepoti, kakor po zapopadku. Gotovo po godi bode vsakemu tudi spredaj pridjani kratki posnetek srbske slovnice, potem pesmam podstavljeno tolmačenje srbskih, in dodani rečnik tujih besedi, ki se v srbskih pesmih nahajajo.

Naj nam pa zdaj dovoli častiti izdajatelj, da dostavimo temu ravno tako odkritosrčno tudi nekatere opombe.

Ne skladamo se z njim o tem, kar zoper gramatiziranje Slovencev piše, marveč smo te trdne misli, da si slovenski jezik ni v ničemur na škodi, da so se nekteri doslej sè slovnico pečali. Ali se nimamo ravno njihovemu prizadevanju zahvaliti, da se nam je jezik v kratkem času lepo olikal in marsiktere napake iznebil? In kdo poreče, ako naš jezik dobro pozna po narodu in po sorodnih slavenskih narečjih, da naša knjižna pisava ne potrebuje celó nobene poprave več, da je slovnisko preiskavanje dokončano? Pri nas Slovencih, bodi Bogu potoženo! ni, kakor pri družih srečnejših narodih, da bi se domače slovstvo razvijalo svobodno in samoraš, temveč se nam je bojevati že stoletja s tujim uplivom, s tujo navado, s tujo mislijo. Namesto da bi pravila jezika posnemali po izvrstnih slovstvenih delih, moramo si za take dela še le jezik pripravljati, čisteč ga rje in najete tuje mu šare. To je pravi vzrok, da se o probudi slovstvenega življenja toliko sè slovnico pečamo. Potrpimo tedaj še nekaj časa sè siromaki grammatikarji! V svesti smo si, da se poslové sami, kadar jih ne bo več treba.

Izdajateljevo namero, ako bi prva knjižica dovolj prijatlev našla, izdati najpred večo zbirko enacij narodnih pesmi, potem pa Mažuraniča „smrt Čengić age“, Gunduličevo delo „Osman“ itd. pozdravljamo radostni; vendar bi bilo, kar se tiče Čengić age in Osmana, dobro prevdariti, ali je teh dveh del, ker ste z latinico pisani, že treba na novo izdajati, ali je prejšnji natis že izpošel? Drugače bi pač najbolje bilo, ako bi se izdajanja tacih velikih del ob svojem času lotila južnoslavenska akademija.

Zastran samih narodnih pesmi naj še dodamo, da se nam zdi koristno, naj bi se vprihodnjič ne tolmačil samo pomen te ali une besede, ampak tudi važnejše reči, ki sezajo v zemljopisje, povestnico, lepoznavstvo itd.; naj bi se srbske pesmi v izrekih, mislih, v sestavi primerjale, kjer bi kazalo, z narodnimi slovenskimi itd. To bi lepi namen, ki si ga je postavil gosp. izdajatelj, jako pospeševalo.

Konečno moramo pa še opomniti, da tolmač v tej knjižici ni vselej popolnoma natančen. Na dokaz izsnamemo iz nje samo nekoliko vrstic iz prve pesmi „Uroš i Mrnjavčevići“:

70. „Al ga nisam pitao za carstvo; već za grijeh, što je zagrješio.“

Tukaj pravi tolmač, što se rabi, ko naš ki. Ali nam se dozdeva, prvo, da stih (verz) ni pravilen, ker bi imelo biti s agrješio, a ne zagrješio; drugo, da što tukaj pomeni kar, a ne ki.

120. „Kol'ko Marko težio na pravdu, tol'ko moli Jevrosima majka.“

Tolmač je spet iztolmačil kol'ko tol'ko za akoravno, vendar. Nam se pa dozdeva, da teh besedi ni bilo treba tolmačiti, ampak pustiti jih, kakor so, ker

se sè slovenščino vjemajo, zakaj pomen po naši misli ni drugi, kakor ta-le: kolikor je Marko (že sam ob sebei) vnet za pravico, ravno toliko (goreče) ga prosi njegova mati.

Brani nam prostor, da bi vse razložili, v čemur se zastran tolmačenja ne skladamo z gosp. izdajateljem; ali mislimo, da je toliko opombe dovolj, da ga izpodbudimo za prihodnost na toliko večo pazljivost. Drugače pa te malenkosti temu delcu nikakor ne jemlje velike vrednosti za tiste, ki se doslej še niso seznanili z narodno poezijo srbsko, in mi jim torej „jugoslavensko knjigo“ še enkrat z dobro vestjo priporočamo.

Dopisi.

Iz Zagreba. — Skupščina zagrebške županije je sklenila v 5. seji obrniti se do kr. dvornega kancelara, naj bi se kmali kmali sklical deželni zbor. — Do prevz. nadškofa kardinala Haulika je namenjena prošnja, da se po vseh rimsko-katoliških cerkvah trojedine kraljevine vpelje slovanski jezik. Čuli smo, da preuzvišeni škof diakovaški Strosmajer, ki je na srčno nam radost nedavno v najboljem zdravju došel iz Rima, je prinesel veselo novico, da sv. Oče bi utegnili dovoliti slovansko liturgijo. — Škofu senjskemu baronu Mirku Ožegoviću, zeló slabotnemu starčku so sv. Oče zavolj oslabljenih nog dovolili, da sme s edé služiti sv. mašo, stojé pa le pri povzdigovanji in sv. obhajilu. — Slavni Mirko Bogović je izdal 3. zvezek krasnih svojih pesem pod naslovom „Vinjage.“ — Marljivo pevsko društvo „Kolo“ napravilo je besedo 20. dne t. m. Program je kazal 7 zanimivih predmetov, med katerimi smo radostni zagledali zopet slovenski zbor: „Zvezda“ od dr. Gust. Ipavca.

Iz Celovca — naznanja „Slov. Prijatelj“ prežalostno novico, da je naš prečastiti rojak gospod Placid Javornik, duhovnik benediktinskega reda, večletni profesor bogoslovja in zdaj fajmošter v Št. Jurji v lavantinski dolini, 30. novembra umrl. Rajni je bil že od prvih časov iskren domoljub, ki je podpiral vse narodne naprave in bil spoštovan pisatelj slovensk — živel bode tedaj v hvaležnem spominu našega naroda.

Iz Kozjega na Štajarskem. (Prepoved živinskih sejmov.) C. kr. okrajna gosposka naša je oklicala 29. dne u. m., da po ukazu c. kr. deželne vlade od 26. novembra t. l. so za zdaj vsi sejmi v okraji Kozjem (Drachenburg) prepovedani zato, ker se je na Hrvaškem blizo štajarske meje goveja kuga prikazala, ktera se čedalje bolj razširja.

Iz teharske fare na Staj. (Zlata poroka). Ne dá mi mirú, da ne bi popisal nekoliko, kar še ne pomnimo teharski farani, pa tudi pozabili ne bomo, dokler živimo. 23. u. m. smo imeli v podfari pri sv. Lovrencu pod Prožino zlato poroko, ki sta jo obhajala Miha in Neža Štantetova, po domače Stareja. Pred 53 leti, ravno o tem času, sta bila prvokrat poročena. Bil je lep in kaj prijeten dan; blizo Starejeve hiše začno možnarji pokati, da se je zemlja tresla; mnoga povabljená svatovščina se bliža od vseh krajev na zajtrk; proti deveti uri so se podali v cerkev, vsi lepo svatovsko oblečeni, deklice, male in večje, lepo ovenčane, starček in stara pa s palčico v rokah, in vsak svoj venček iz rožmarina. Akoravno je bil delavnik, je bila natlačena cerkev ljudi, kakor ob shodih. Sv. mašo so peli gosp. France Krušič, profesor verozakona na celjski gimnazii, kot bratranec mladega Stareja. Ganljivo je bilo viditi, kako je mladi zet prijel starega očeta in staro mater za pod pazduhe, in ju kot ženina in nevesto peljal pred oltar. Sedaj so začeli gospod svoj nagovor tako srčno, da so sploh vsi ljudje po cerkvi si solze iz oči brisali. Po dokončanem opravilu se podamo v Starejevo

hišo v gostje, kjer smo bili prav židane volje. Kakor v cerkvi prej, tako za mizo zdaj nam je prostora pomankovalo. Godbe nismo imeli, pa pesem za pesmico, zdravica za zdravico se je vrstila, da nam je pretekel dan in pol noči, da nismo vedili kedaj. Še le proti jutru smo se svatje podali vsak na svoj dom k počitku. Tudi jaz sem bil povabljen v to svatovščino; zraven pa tudi naprošen, naj pesem zložim v veseli spomin. Radovoljen sem to storil in skoval to-le, kakor jo prost mlinarček skovati more

Pesem od zlate poroke.

Hiša Starejeva lepa stoji, Kaj nek veselega tam se godí? Stari oče in mat' Bila sta drugikrat Dans pri porok'; Naj žegna vaj' Bog!	Res je veliko zakonskih ljudi, Vendar se malo to kedaj zgodí, Da bi zakonska dva Drugič k poroki šla, Kakor ta dva: Star mož in žena.
---	--

Zlata res svatovšna, ljubi kristjan, Tukaj obhaja se danes ta dan; Srečni mož in žena, Ko sta doživela Zakon na svet' Čez petdeset let!	Kakor mladenč in deklica na svet' Sta se ženila pred petdeset let'; Zdaj pa že v starosti, Na pragu večnosti, V zlati porok' Ja žegnal vaj' Bog!
--	---

Vem, da Bogu sta služila zvestó, Svoje otroke učila lepó! Zvesta do starosti, V lepi zastopnosti; Tak sta izgled Zakonskim na svet'!	Pridne štir hčere in zetje trije, Vsi so pošteni in dobri ljudje, So se pomenili, Gostje naredili, To je lepó Za zlahto celó!
---	--

Tak pa storite otroci tud' vi, Da vas Bog dolgo živeti pustí! Ljubite stariše, Ki jih imate še, Bog vam pa bo Dal srečo za to!	Zlata poroka je malo kedaj, Jaz je še nisem ne vidil do zdaj, Danes to prvikrat, Znabit tud' zadnjikrat — Dosti ljudi Tako govori!
---	---

Tak veselite prav srčno se vi,
Zlahta, otroci in unučiči vsi!
Saj boste pomnili,
Nikdár pozabili;
V lepi spomin
Ta dan bodi vsim! Anton Grabič, mlinar.

Iz Proseka 13. dec. — Nedavno smo si tukajšni pevci omislili iz Ljubljane slovensko mašo, in pod vrlim gosp. šolskim učiteljem smo se je tako kmali izurili, da smo jo že na dan vseh svetnikov čveteroglasno prav dobro peli pri službi Božji, potem pa še dvakrat. Al kaj se zgodí? Nekega popade neka sveta ali nesveta jeza, tako, da gré nad učitelja ter ga vpraša: odkod je dobil privoljenje za petje slovenske maše? Učitelj nekako prestrašen odgovori, da v Ljubljani je prišla na svetlo, in da ne dvomi, da se sme peti, ker se tudi drugod poje pri službi Božji. Srditi mož pravi, da kratko nemalo ne trpi tega!! — Da bi se slovenska maša na slovenski zemlji v Božjem hramu ne smela peti, smo slišali zdaj prvikrat. Saj odkar se je začelo cerkveno petje pri nas, se ni drugače pelo kakor po slovenski ali pa, kakor se je nekaj zvalo, po krajnski; kako, da bi zdaj ne smeli? Kdo nam more prepovedovati, da ne bi Boga častili v jeziku, ki nas ga je mati učila in s pesmami, ki so tako lepe, da ne zavidamo nobenega družega človeka za svoje? Učitelj pa spolnuje le svojo dolžnost, ako spolnuje voljo vseh faranov, ne pa, da bi godil, kakor bi mu trobil eden ali pa mala kopica njegovih! Pojte Vi svoje pesmi, kakor Vam je drago, in pustite nas pri miru; mi pojemo svoje in jih bomo peli, če Bog dá, na veke!

Pusti peti moj'ga slavca,
Kakor sem mu grlo stvaril —

tako piše nam Prešern. Berite „Orglarja“, če znate; v prav dober poduk Vam bo, gospodine! Z Bogom!

En pevec v imenu vseh družih.

Iz Planine 18. dec. Čitavnica naša jako dobro napreduje, udje se vedno množijo; odboru pa gré tudi hvala, da jim dobro streže. Za zimski čas je dalje odločil sledeče veselice: 31. dne t. m. večerno zabavo, 8. januarja 1865 besedo s tombolo, 22. januarja tombolo s plesom, 2. februarja gledišče s plesom, 19. februarja ples, 26. februarja ples. Vsaka veselica se začne ob 7. uri zvečer. — Vsak torek in četrtek so pevske vaje, vsako nedeljo pa domače zabave s petjem.

Iz Ljubljane. Iz poslednje seje deželnega odbora posnamemo sledeče. Na neki sklep deželnega zbora salcburškega je c. kr. državno ministerstvo vprašalo tudi kranjski deželni odbor, kakor vse druge: ali naj se vpelje prisiljeno cepljenje kóz? Odbor je odgovoril, da ne, pa to je za potrebno spoznal, da se odpravi od leta 1860 vpeljan stanovitni red, po katerem se pri cepljenji kóz mora ravnati vsak zdravnik brez izjeme. — Prošnjo uradnikov ljubljanske bolnišnice, naj se jim plača oskrbovanje opravil, ktere zadevajo tržaške najdenice (findlinge), je deželni odbor pritrdil, za prihodnje pa bo deželnemu zboru potrebo razodel, da se za uboge sirote, katerih je iz ljubljanske in tržaške porodnišnice blizo 2000 po naši deželi na reji, ustanovi zopet, kakor je do julija 1860. leta bilo, poseben oskrbnik. — Ministerski ukaz zastran ponavljavnih nedeljskih šol za rokodelske fante bode odbor na znanje dal deželnemu zboru s tem, da, dokler deželno zastopništvo do ljudskih šol nima po ustavi zagotovljenega vpljiva, se deželi tudi ne morejo nakladati nobene plačila. — Pismo c. kr. državnega ministerstva, v katerem se odboru naznanja, da je Njih Veličanstvo blagovolilo potrditi v poslednjem zboru sklenjene lastnosti, ki jih mora zdravnik imeti za sposobnost vodstva ljubljanske bolnišnice, je bilo v vednost vzeto. — Ker c. k. državno ministerstvo ni potrdilo sklepa deželnega zbora zastran podeljevanja službe oskrbnikove v posilni delavnici ljubljanski, bo odbor nasvetoval deželnemu zboru, naj se raji odpové vsemu vpljivu do te službe in c. k. vladi prepustí, da sama izvoli kogar hoče. — Na 23. dan t. m. dopoldne do 10. ure se je razpisal dan, do ktereга naj se oglasi, kdor hoče prevzeti zidanje mostú čez Savo pri Krškem. Pogoji se natanko zvedó pri deželnem odboru v Ljubljani; ponudbi se mora dodati 4000 gold. kavcije. Iz deželnega zaklada prejme, kadar se most odpre, 10.000 gld., mostnine sme poberati 17 kr. od vprežene živine, sicer pa 7 kr. od velike, 4 kr. od male živine, človek plača 1 kr. itd. itd. — Da se plačilo za stanovanje žandarjev, za ktere bo plačala dežela za prihodnje leto 8000 gold., stanovitno v red dene, bo pisal odbor c. k. žandarskemu poveljstvu v Trst, naj pošlje zastopnika v Ljubljano v končno razpravo te stvari. — Mestnemu magistratu se bo odgovorilo, naj poskrbi, da se podoba sv. Janeza pri črnuškem mostu popolnoma ne razruši, da se kmali prepelje v Ljubljano. — Ker soseska krtinska v podbrškem kantonu zavoljo zidanja cerkovnikove hiše želi priklade od 66 odstotkov na hišni in zemljišni davek, bo odbor zagovarjal to željo v deželnem zboru.

— Zopet nas je ta teden zapustilo okoli 1000 mehikanskih vojakov. Kakor drugekrat, se je tudi od tega oddelka poslovil župan s tremi odborniki v imenu mesta od njih na kolodvoru; vodja njih je z gorko besedo zagotavljal, kako radi so bili v Ljubljani, od ktere se prav težko ločijo; to pa bo povedal tudi svojemu cesarju. Ostalo jih je zdaj le še okoli 400 v Ljubljani, ki odrinejo svečana meseca, ker 16. januarja je nabira pri kraji. Dostavljamo temu naznanilo še to, da 44 kadetov, prav omikanih ljudi, je počastilo „Južnega

Sokola" s tem, da so njegovo dvorano za telovadnico si izprosili in se ž njim vadili. „Južni Sokol“ bo tedaj tudi v Mehiki v blagem spominu.

— Hvala Bogú, da je deželo našo goveja kuga zopet zapustila. Naj bi zdaj povsod dobro pazili, da se nam ne pritepe zopet odkod iz Hrvaškega. Da se tihotapstvo (kontrobovanje) s tujo živino zdatno odvrne, bode, kakor slišimo, deželna naša vlada oklicala darila (premije) v denarjih tistemu, kdor pové takega, ki je kako živino skrivé čez mejo k nam prignal; darilo bo plačal tihotapec (kontrabantar). To je dobra naprava; da bi se le kmali vpeljala.

— Kakor se sliši, so zasačili nekoliko tistih tolovajev, kateri ropajo že več časa v kantonu ljubljanskem, kamniškem in podbrškem in posebno na cerkve merijo.

— Najbogatejši mož krog in krog, dobro znani naš roják g. Janez Kalister je 17. t. m. po kratki bolezní umrl v Trstu, še le 59 let star. Z bistro svojo glavo, kateri ni kmali para, si je v 20 letih pridobil za več milijonov (nekteri pravijo celó 6 do 7) premoženja po mnogovrstnih srečnih špekulacijah, čeravno je samo slovenski pisati znal. Zapustil je nek ženi svoji 190.000 gold., 3 hiše v Trstu (kterih ena sama donáša na leto 17.000 gold.) in ves denar, ki je v kasi njegovi, — 6 otrokom vsakemu po 50.000 gold., ki pa do 50. leta svoje starosti vživajo le obresti, potem prejmejo kapital, — dvema unukoma ostalo premoženje, — šoli postojnski 40.000 gold., — ubogim v Trstu, Ljubljani in Postojni po 3000 gold., ravno toliko udovam teh mest, — sicer pa še veliko sporočil po 1000 do 3000 gold. Tako smo mi slišali.

— Strašna nesreča se je neki primerila danes (v torek) zjutraj na železnici unkraj Maribora; vozovi z ljudmi so treščili ob vozove z blagom tako, da je nekoliko oseb smrt storilo, veliko pa jih je poškodovanih.

— (Iz čitavnice.) Kakor je že naznanjeno bilo, je na sv. Štefana dan dopoldne ob 11. uri v dvorani čitavničini letni zbor, na večer pa veselica, pri kateri se bote igrale dve igri „Strup“ in pa „Kljukec je od smrti vstal“, v kateri burki se „Kljukec“ (pravi „Eulenspiegel“) kot gledišni ravnatelj prikaže kot natakár, barokár, godec, mašinar, oblačiteljca, šepetavec in pesnik. Pred vsako igro igra čitavničini orhester; med prvo in drugo igro se bo naš izvrstni g. Uršič produciral na angležkem rogu. Ker tudi „Južni Sokol“ vabi ude čitavničine k svoji veselici 31. dec., čakate jih prihodnji teden dve posebno mični veselici.

— (Oklic telovadskega društva.) „Južni Sokol“ v Ljubljani ima 29. dec. t. l. ob 8. zvečer v svoji dvorani v g. Frelihovi hiši svoj občni zbor in vabi s tem vse častite ude, da se ga udeležijo v mnogem številu. Dnevni red občnega zbora je sledeči: 1. Uvodni govor načelnikov. 2. Sporočilo tajnikovo. 3. Račun preteklega in prevdarek prihodnjega leta po blagajniku. 4. O ustopnicah. 5. O obleki. 6. Predlogi posamesnih udov. 7. Volitev. — 31. decembra t. l. pa napravi „Sokol“ v čitavničini dvorani večerno zabavo, v katero se vabijo vsi častiti udje čitavnice in „Južnega Sokola.“ Program te zabave je sledeči: 1. Dr. G. Ipavčev zbor „Sokolska.“ 2. Šubertova spevoigra „Odvetniki.“ 3. Nolihev „En Ulajnar od koplora. I. del.“ 4. Valentov „Zmes“, zbor. 5. Romberg-ova „Otročja simfonia.“ 6. Dr. Ipavčev osmospev „Vojaška.“ 8. „Quodlibet“, igra orhester. 8. Nolihev „En Ulajnar od koplora. II. del.“ 9. Srečkanje. 10. M. Vilharjeva „deklamacija.“ 11. Punš. Začetek je v starem letu ob pol 8. uri zvečer, konec v novem letu.

— Kakor navadno, bo tudi letos tukajšna katoliška rokodelska družba obhajala svoj božični

kres, in sicer na dan sv. Štefana o pol šestih zvečer v dvorani redutini. V živih podobah bodo družinski rokodelci skazovali Noetovo hvalno daritev, darovanje Izaka, Mozesa pri gorečem grmu, oznanovanje prečiste device Marije, pastirje pri jaslicah in kamnjanje sv. Štefana. Vmes se bo tudi pelo, nekoliko deklamovalo, in med tremi: med županom, učenikom in sosedom se bo slovenski pogovor vrtil o „sprememu časov“, ali o tem, kako da je bilo nekđaj in kako da je zdaj. — Pričakovati smemo, da se bo dalo marsikaj prijetnega gledati in poslušati za — samih 20 nov. kr.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Ko je zbornica poslancev v državnem zboru brez ugovora dovolila, da se davki za prve kvatre prihodnjega leta poberajo kakor to leto, — ko je po hudi borbi izrekla, da je državni poslanec Rogavski izgubil poslanstvo, in je rešila vladine predloge o colnih davšinah za sladkor in odpust pri davku žganjarij, je 15. dne t. m. svojo 17. sejo sklenila s tem, da se čez praznike podá domú in se zbor zopet začne še le 9. januarja. — 12. t. m. se je vpričo Njih Veličanstva cesarja slovesno obhajalo dokončanje velike nove bolnišnice dunajske, ki se na stroške cesarske rodovine in v spomin rojstnega dné (21. aug. 1858) cesarjeviča Rudolfa začela zidati maja meseca 1860 in zdaj dovršila. Prostora bode v tej kaj pripravno narejeni bolnišnici za 1000 bolnikov; imé ji je „Rudolfova bolnišnica.“ — Po najvišem sklepu se bo cerkev nezedinjenih Grkov vprihodnje imenovala „grško-orientalska“, to je, grško-vzhodnja cerkev. — Ena najsjajniših „besed“, ki jih je dozđaj napravilo slovansko pevsko društvo na Dunaji, je bila 13. t. m. v dvorani Sperlnovi. Slavni glediščini igravec, Poljak Davison in Čeh Laub sta jo povzdignila s svojo umetnostjo; med pevskim razdelkom ste viharne slava-klice izbudile Jenkova „Sablja moja“ in Ipavčev „Kdo je mar?“ — Ko je uni teden na Dunaji prvi sneg padel, je v mestu 1600 delavcev sneg kidalo na 250 vóz; 92 paznikov je čuvalo nad delom. Ako brž toliko rok prime za lopato, res zgine sneg kot kafra! — Iz Berolina so poklicali dr. Jordana na Dunaj, da bo vredoval od vlade podpirani politični nemški list v porazumljenje Nemcev, Slovanov in Madjarov pod naslovom „Die Einheit“ (Edinost). Edinost, edinost! lepa stvar, ki je brž gotova, da se le vsacemu dá, kar je njegovega, nič več, nič manj. — Čehe je zeló osupnila novica, da je bil nenadoma v pokojni stan djan c. k. šolski svetovavec g. Wencig v Pragi, ki sloví kot pisatelj, izvrsten šolnik in iskren zagovornik narodnih pravic. — V Karlovcu so zasačili sleparskega poštnega uradnika, ki je marke kradel s pisem, pa tudi pisma jemal. — Kar je državni zbor spregovoril besedo o Ogrih v prestolnem odgovoru, se je začelo nekako živejše časnikarsko gibanje na Ogerskem. — Iz tujih krajev so najvažneje novice te-le: Napoleonova in italijška vlada ste si zdaj prav dobre, in gotovo je, da konec prihodnjega meseca začne francoska armada zapuščati Rim. — Vlada italijška hoče odpraviti vse mniške in nunske samostane in vsakemu mnihu in nuni — če je res? — po 500 frankov izvreči za živež. — Najbolj ropočejo zdaj nemške srednje in male vlade, ki o šlesvik-holštajnskih zadevah niso zadovoljne ne s prusko, ne z avstrijsko vlado; ako ta stvar tako napreduje, kakor se je začelo, utegnejo Nemci sami razrušiti nemško zavezo. — Kaj pa dela Napoleon? „Reform“ pravi, „da gasí ogenj na Laškem, pa ga podpihuje na Nemškem; on tolaži Avstrijo zastran Italije, da bi bolj pogumno postopala na Nemškem ali zedinjena s prusko vlado ali tudi zoper njo.“